

РЕШЕНИЕ

№ 1240

гр. София, 27.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20211100506678 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 04.02.2021 г., гр.д. 3130/20 г., СРС, 61 с-в осъжда „П.Е.А.“ ЕООД да плати на „И.***“ ООД сумата 3 860 лева, представляваща възнаграждение съгласно договор за услуги със строителни машини от 17.05.2018 г., ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска - 22.01.2020 г., до окончателното плащане, на основание чл. 266 ЗЗД, сумата 38,60 лева, представляваща обезщетение за забава за периода 17.12.2019 г.- 21.01.2020 г., на основание чл. 86 ЗЗД и сумата 156,61 лева – разноси, отхвърля иска за възнаграждение съгласно договор за услуги със строителни машини от 17.05.2018 г., над сумата 3 860 лева до сумата 23 120 лева, на основание чл. 266 ЗЗД и иска за обезщетение за забава над сумата 38,60 лева до сумата 238 лева, на основание чл. 86 ЗЗД, като осъжда ищеца да плати на ответника сумата 499,43 лева – разноси.

Срещу решението в частта, с която са отхвърлени исковете постъпва въззивна жалба от ищеца „П.Е.А.“ ЕООД. Счита, че първоинстанционния съд нарушава процесуалния ред при недопускане с определение от 04.02.2021 г.

на разширена тройна СГЕ, която представителят на страната – адв. С., поради затруднен достъп до сградата на СРС, не успява да поиска при приемането на първоначалната СГЕ в последното о.с.з. 01.12.2020 г., когато е даден ход по същество.

Въззиваемият – ответникът по иска „П.Е.А.“ ЕООД оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл.272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство са приети нови доказателства, които не променят изхода на спора. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявени са искове с правно основание чл.266, ал.1 и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Основателно е единственото оплакване в жалбата за нарушено право на защита спрямо ищеца „И.***“ ООД. С определение от 08.11.2021 г., въззивният съд, с оглед служебно известните му обстоятелства за предприетите противопандемични мерки и свързания с тях усложнен и забавен пропускателен режим в сградата на Софийския районен съд през период, включващ датата на о.с.з. 01.12.2020 г., приема че по обективни причини, страната е била лишена от възможност за защита. Това обосновава

хипотезата на чл.266, ал.3 вр. чл.201, предл. 2 ГПК за уважаване на доказателственото искане по жалбата и допускане на повторна съдебно-графологична експертиза.

Наред с това, в същото открито заседание пред районния съд при приемане на заключението, вещото лице Г.М. изразява мнение, че представената за изследване работна карта за м.11.2018г. представлява копие на оригинал. Въззивният съд във връзка с изясняване на релевантен и съществен за изхода на спора факт относно приемане на възложена работа, на основание чл.183 ГПК и т.2 от ТР № 1/09.12.2013г., ОСГТК на ВКС, служебно задължава ищеца да предостави на вещото лице оригинала на оспорения документ - работна карта за м. 11.2018 г., като го предупреждава за неблагоприятните последици при неизпълнение.

Видно, обаче, от приетата пред въззивния съд повторна съдебно-графологична експертиза и уточненията на вещото лице С.А. в о.с.з. 16.06.2022 г., поради липса на представен оригинал на работната карта за м. 11.2018 г., заключението е изготвено въз основа на копие от оспорения документ. Приема се, че изследваните работни карти и договорът за услуги със строителни машини от 17.05.2018 г., са подписани от лицето Е.Д.Б..

Съдът не кредитира заключението в частта за преписа от оспорения документ. Експертното изследване в тази част за автентичност на подписа въз основа на ксерокопие, не е достатъчно за пълно и несъмнено доказване от ответника на оспорването на частния документ, носещ подпис на негов представител, чиято е доказателствената тежест по аргумент на противното основание, черпен от чл.193, ал.3, изр.2 ГПК. Предвид възпрепятстване на доказването от ищцовата страна, при условията на чл.161 ГПК следва да се приеме, че работната карта за извършено СМР в работни часове от м. 11.2018 г., не е подписана от името на ответника, като възложител. В резултат, възложената работа в тази част не е приета по реда на чл.246 ЗЗД и съответно в полза на ищеца, като изпълнител, не възниква право на уговореното възнаграждение съгласно чл.266, ал.1 ГПК. Отделно, поради неизпълнение на вмененото задължение за представяне на оригинала, намиращ се при ищеца, същият документ в съответствие с чл.183, изр.2 ГПК следва да се изключи от доказателствения материал.

Независимо от всичко, принципно, констатацията на въззивния съд за

нарушено право на защита на страната пред първа инстанция, само по себе си не води до обезсилване на обжалваното решение като недопустимо или до отмяната му като неправилно. Правомощията на въззивният съд са да отстрани последиците от допуснатите нарушения в първа инстанция като даде възможност на страната да извърши пропуснатите процесуални действия. Това е така, защото действа като втора първа инстанция, но само в рамките на наведените с жалбата оплаквания.

В случая, при твърдения за процесуални нарушения, допуснати от първоинстанционния съд, на основание чл.266, ал.3 ГПК, ищецът е разполагал с възможност най-късно с въззивната жалба да направи доказателствени искания и релевира възражения по съществото на спора. Оплакванията по настоящата жалба се изчерпват с позоваването на обективно възпрепятстване на представляващият ищеца, да се яви в открито заседание. Последиците от това процесуалното нарушение в първа инстанция са преодолени чрез допускане и приемане пред въззивния съд на повторната съдебно-графологична експертиза. В жалбата отсъстват каквито и да било други правозащитни доводи по същество, касаещи спорното материално право и правнорелевантните факти по делото, както и съответни други доказателствени искания.

Предвид липсата на други конкретни оплаквания в жалбата във връзка с разрешаване на спорния предмет и при съобразяване на чл.269, изр.2 ГПК, въззивният съд не дължи служебна проверка за правилност на решението, т.к. в произнасянето е ограничен от посоченото в жалбата. Поради това следва да се приеме за правилно решението в частта, с която са отхвърлени исковете.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, пр.1 ГПК следва да се потвърди в отхвърлителната част.

Решението в останалата част, с която са уважени исковете, като необжалвано е влязло в сила.

Пред настоящата инстанция въззиваемият реализира разноски за 2 400 лв. – платено по банков път възнаграждение за един адвокат, които се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 04.02.2021 г., гр.д. 3130/20 г., СРС, 61 с-в в частта, с която се отхвърлят предявените от „И.***“ ООД срещу „П.Е.А.“ ЕООД иск за възнаграждение съгласно договор за услуги със строителни машини от 17.05.2018 г., над сумата 3 860 лева до сумата 23 120 лева, на основание чл. 266 ЗЗД и иск за обезщетение за забава над сумата 38,60 лева до сумата 238 лева, на основание чл. 86 ЗЗД.

ОСЪЖДА „И.***“ ООД, със седалище: гр. Костинброд, Софийска област, ул. „Ломско шосе“, поземлен имот № 3858 да заплати на „П.Е.А.“ ЕООД, със седалище: гр. София, ж.к. „****“, ул. „****“ сумата 2 400 лв. – разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____